

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Του Ριχάρδου Έργ. Σαβάς

(Ιστορία Περιπετειών αγωνίας και τρόμου)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

ἀπόστρατος Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς Ἀρθουρ Λένοβ μεταβαίνων στὴν Ρωσσία γὰ ἐπισκεψθῆ τοὺς συγγενεῖς του, τὴν πλὴν ἐπικίνδυνον ἐποχὴν τῆς ἀναρχικῆς καὶ μηδενιστικῆς κινήσεως, πέφτει στὰ δίκτυα ὀρειωτάτης νεαρᾶς κυρίας, τὴν ὁποίαν παραλαμβάνει μαζί του ὡς σύζυγόν του δηλ. ἐφ' ὅσον τὴ διαβατήριόν του ἴσχυε καὶ διὰ τὴν πραγματικὴν του σύζυγον, ἡ ὁποία ἔμεινε τὴν τελευταίαν στιγμὴν στὸ Παρίσι. Ἡ νεαρά κυρία ἐστερεῖτο διαβατηρίου. Τοῦ λέγει πὼς εἶναι σύζυγος παλαιοῦ συμμαθητοῦ του, τοῦ Δίκ Γκαίνς, πὼς ἐχωρίσθησαν κατὰ λάθος καὶ πὼς θὰ συναντηθοῦν ἐπὶ τοῦ Ρωσικοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κινδυνεύει μεγάλως ὁ ἀνευ διαβατηρίου, ἀνδρας ἡ γυναῖκα. Λέγεται ὁ Λένοβ καὶ διαπραττεῖ τὴν πλαστότητα αὐτήν, ὅτε ἀνακλιθεὶς πολλὰ τὸ ὑποπτεῖ εἰς τὴν κ. Δίκ Γκαίνς. Τὶ συμβαίνει; Τὶ κινδυνοὶ τὸν ἀναμένουν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου του;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὶ τὰ εἶπες; Ἐγὼ ποὺ παντὸς φωνῆς ὅσον πὺν δὲν θὰ ἔμενα μαζί της. Ἦταν τόσο ἐμμορφῇ ἢ τσαλίνα!

Σὲ λίγα λεπτά ξαναγύρισον ὁ ἐπάλληλος κουβαλῶντας στὸ βαγόνι μας τὴς βαλίτσας τῆς πριγκίπισσας. Ἐγὼ θὰ περνοῦσα σ' ἓνα ἄλλο βαγόνι, ὅπου, καθὼς ἔμαθα, θὰχα συντροφιά ἓνα καὶ μόνον ταξιδιώτην.

Γιὰ τὰ μέσα τοῦ κόσμου ἄρρηστος ἦν Ἑλένην τὰ Γαλλικὰ μυθιστορήματα καὶ ἄλλα μικροπράγματα μου.

Ἡ δὴ πριγκίπισσα ἐνέσχυεν οὐκ εἰς λίγο. Ὁ ἐπάλληλος θὰ τοὺς εἶχε μιλήσει, φαίνεται, γιὰ τὴν ποσὴν ἡμῶν.

Ἀμέσως ἄρρηστος ἐνέσχυεν τὴν Ἑλένην στὴ γλώσσα τῆς παρίδοις των. Ἡ Κ. Δίκ ὅμως τοὺς εἶπε γαλλισιὰ.

—Μὴ συγχωρεῖτε, δὲν μιλῶ ρωσισιὰ.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ γεροντοτέρα τῶν ξένων ἐστράφη καὶ μὲ εὐχαρίστησε μὲ τὸν εὐγενέστερο τρόπον.

Μὲ ὅλο πὺν τὸ αἷμα μου ἐβράζε δὲν μποροῦσα παρὰ ν' ἀπαντήσω εὐγενικὰ καὶ μὲ τρόπον ἱπποτικόν πὺν ἔκανε μεγάλην ἐντύπωσιν σ' αὐτὴ καὶ στὴ χαριτωμένη σύντροφόν της.

Ἡ πριγκίπισσα ἦταν ἐμμορφῇ, μὲ φυσιογνωμίαν ἐπιβλητικὴν. Ἡ νύμφη της, ἡ ὁποία ἦταν περὶ τοὺς δέκα ὅκτω ἐτῶν εἶχε ὀμορφίαν καὶ χάρες, πὺν συχνὰ τὴ συναντᾷ καθεὶς στὴς Ρωσίδας τῆς ἀριστοκρατίας.

Ὁ κύριος εἶναι Ἀμερικανός, ἐρώτησεν ἡ πριγκίπισσα.

Ἐκλίνα τὸ κεφάλι μου,

—Καὶ ἡ κυρία ἐπίσης;

Ἡ Κ. Δίκ ἀπήντησε καταφατικῶς.

Χαρὰ τὴν ἀναίδειά της τέλος πάντων! —Θὰ σὰς ἀφήσω τώρα, εἶπα τέλος οὐκ πρὸς τὴν κ. Δίκ Γκαίνς. Ὁ τόνος ὅμως τῆς φωνῆς μου ἐπερόδωσε τὴ μελαγχολία μου. Ἡ Ἑλένη χαμογέλασε καὶ μὲ συνόδευεν ὀλίγον γιὰ νὰ μὲ πῇ:

—Μὴν εἶσθαι τόσο θυμωμένος, καλὸν μου Ἀρθουρ... Καλὴ νύχτα!

—Καλὴ νύχτα, ἀπάντησα βραχνά. Ἐπαρρηθῆκα διὸς τῆς μοναξιάς καὶ τῆς ἔδωσα ἓνα τρυφερὸ φλογερὸ φίλημα στὰ ροδοκόκκινα χεῖλιά της, τὰ ὁποῖα αἰσθάνθηκα νὰ τρέμουν ὑπὸ τοὺς μυστακὰς μου! Κατὰ πιν... Ὀ! πὼς ἐκοκκίνισεν τὸ πρόσωπό της! Ἐφλογίσθη!

Ὅταν ἔμπαιναν τὸν διαμερίσμα μου ὅτερος ἄκουσα τὴν γραῖα πριγκίπισσα καὶ νὰ λέγῃ στὴ νύμφη της, καὶ νὰ γελῶν δυνατὰ.

Ἐκεῖνὸ τὸ διαβλημένον φίλημα τὸ ἀσθανόμουν ἀκόμη καὶ μὲ ἔκανε ἄνω κάτω. Σαπλώθηκα στὰ μαλκὰ καθίσματα καὶ ὁ Σατανᾶς ἤλθε νὰ μὲ σφυοῖξῃ σ' αὐτὴ αὐτὴ τὴ γαργαλιστικὴ φρόδι:

—Εἶναι τόσο ὥρα! Γιατὶ νὰ χάσῃς τὴν περιστάσι, ἀφ' ὅτου ἦτον σὸ χέρι σου;

Τὸ αἰσθημα τῆς τιμῆς μ' ἐκράτησε. Ἡ τάχα μ' ἐμπόδιον τὰ δύο γαλὰνὰ μάτια, τὰ ὁποῖα τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔχρυσον πρὸς χάριν μου σὸ Παρίσι καὶ τὰ ὁποῖα ἐλησφόνησα γιὰ τὸ χατήρι τῆς ὥρας προστατενομένης μου;

Ὅχι!

Μ' ἐκρατοῦσε μάλλον τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου Δίκ Γκαίνς, τὸν ὁποῖον μὲ ἐπαίνοσε πὼς τὸν ἔβλεπα μὲ τὴν στολήν των εὐελπίδων. Ὡ! πὼς χάλασε ὁ κόσμος... πὼς χάλασε ὁ κόσμος!

Ἐξάφνα μέσα ἀπὸ τὸ ἡμίφως τοῦ βαγονιοῦ ἄκουσα νὰ μὲ ρωτοῦν:

Ὁ κύριος εἶναι Ἀμερικανός.

Μ' ἐρωτοῦσεν ὁ ἐντὸς τοῦ βαγονίου συνταξιδιώ-

της μου, ἓνας κοίταξας, κοντοῦλης ἀνθρωπάκος.

Ἦτο ντυμένος ἀπλῶς καὶ ἐρίνετο ὡς ἐξήγηται ἐντὸν δὲν ἦτο μεγαλύτερος τῶν σιγῶν. Τὸν ἔκαναν ὁμοῦ γέρο τὰ μεγάλα του μετοπύλια. Ἡ φωνὴ του ἦταν γλυκεῖα καὶ μουσικωτάτη.

Τὸν ἀπήντησα εὐγενικὰ στὴν ἐρώτησί του, δεῖ ἡμεῖς ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ καὶ ἄλλων στρατῶν διαφόρων ἐθνῶν.

—Εἶσθε φίλος τῆς πριγκίπισσας Πιλιντζην; μ' ἐρώτησε μὲ κάποια ζήλεια. Στεῖ οἱ Ἀμερικανοὶ, συνέχισε, ἔχετε πάντοτε ἐλευθέρην τὴν ἐισθὸν στὴν Εὐρώπην.

Μὲ κακοφάνηκεν ἡ παρατήρησις του αὐτὴ καὶ ἐσκέφθηκα νὰ τὸν βάλω στὴ δέει του.

—Πηγαίνω στὴ Ρωσσία, τοῦ ἀπήντησα καὶ ἐπισκεψθῶ τοὺς Βελέτσκη. Ἡ κόρη μου ἐπανδρεύθηκε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κωνσταντίνου Βελέτσκη, Βασιλείου, ἓνα ἀπὸ τοὺς ἡρώας τῆς Πλεύρας, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀπέθανε στὴν Ἰαπωνία.

—Μπᾶ, εἶσθε συγγενὴς τῶν Βελέτσκη; Τοῦ εἶχα ἀναφέρει τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἀριστοκρατικωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ρωσσίας καὶ τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Ἐοικνυσεν διὸς ν' ἀλλάξῃ οὐκίλα.

—Στεῖ οἱ Ἀμερικανοὶ εἶσθε μεγάλο ἔθνος! μὲ εἶπεν ἔξαφνα.

Κατόπιν ἐξηκολούθησε διαφόρους περιέργους ἐρωτήσεις. Τοῦ διηγήθηκα δὴν τοὺς περὶ τῆς μου στρατιωτικῆς με τοῦ Ἰνδὸς καὶ αὐτοῦ μὲ ἀνοίξῃς ἓνα κουβεντοῦ ἀφηγουμένους ἀνέκδοτα τῶν βίου δύο Ἀμερικανῶν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην οἱ ὁποῖοι εἶχον πῆσι στὴν Πετρούπολιν κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Σὲ λίγα, ὅταν ἡμεῖς ἐτοιμὰς νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ ἀποσυρόμενος γιὰ ὕπνον μὲ εἶπε:

—Ἰσως ν' ἀφήσω τὸ τραῖνον πρὶν ξυπνήσετε. Θὰ εἶμαι στὰς διαταγὰς σας, συνταγματάρχα Λένοβ, ἂν σὰς εἰμαίνομαι καὶ παρακαλῶ νὰ μ' ἐπισκεψθῇτε στὴν Πετρούπολιν.

Μὲ ἀρρῆσε δὲ τὸ ἐπισκεπτήριό του σὸ ὁποῖον ἐδιάρσα ταῖς δύο αὐτῆς λέξεις:

ΒΑΡΩΝΟΣ ΦΡΙΕΔΡΙΧ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ

Εἶχε ξημερώσει ὅταν ξύπνησα. Ἐνας κυνικός χτυποῦσε εἰδοπύλιν δὲ τὸ πρόγευμα ἦταν ἐτοιμὸν. Εἶχον ἀνατελεῖ γιὰ μένα ἀκόμη μιά μέρα μὲ εὐδύνει στὴ Ρωσσία. Τὴν ὥρα πὺν ἐντυνόμενον ἤλθεν ὁ ὁδηγὸς νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ εἰσιτηρίον καὶ μὲ μίλησε πάλιν γιὰ τὴν πριγκίπισσα Πιλιντζην πὺν τῆς εἶχα διαδώσει τὸ βαγόνι τῆς... συζύγου μου!

Ἡ μία ἀπὸ ταῖς Πιλιντζην ἦταν ἡ σύζυγος καὶ ἡ ἄλλη ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Πολωνίας.

Ὁ ὁδηγὸς ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ ὅταν ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ νυκτερινοῦ μου συντρόφου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε φύγει, ὅπως μοῦχε πεῖ. Καταρινόταν σὸν εὐπρεπισμὸν του, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπλούστατος.

—Νὰ σοὺ πῶ μιά λέξι κύριε εἰς μὲ πὺν βάνανσο τρόπον σὸν ὁδηγῶ.

—Μάλιστα εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ἐξυγέτης σας, ἀπήντησεν ὁ ὁδηγὸς εὐλαβῶς.

—Νομῶς πὼς δὲν ξέρετε καλὰ—καλὰ ποιὸς εἶμαι. εἶπεν ὁ σύντροφός μου, γιατί ἀλλοιῶς δὲν θὰ λημονοῦσες μερικὰς διατάξεις. Ἐλα πεῖ κοντὰ νὰ σοὺ πῶ ἓνα λόγον σ' αὐτὴ, κύριος!

Καὶ τὸν ἀρπαξὲ ἀπὸ τ' αὐτὴ, τὸν ἔσυρε κοντὰ του καὶ τοῦ πρὶνθῖρεσε λίγα λόγια.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ὁδηγῶ ἐγενε τότε κατακίτρινον, τὰ γόνατά του ἐτρεμαν ἐκκλίσθηκε χάμω καὶ δούθηκ' ἐπὶ τοῦ ὑβριστοῦ συντρόφου μου.

—Μάλιστα, πρὶνθῖρεσε, ἔχει δικήν... ἡ ὑμετέρα ὑψηλὴ Ἐξοχότης... ἡ ὑμετέρα Ὑψηλότης. Συγγνώμην, συγχωρεῖσθε τὸν ταπεινότητον σκλάβον σας.

—Σώνει πεῖ, ἀλλὰ κῦτάξῃς κείνο πὺν σοῦπα.

Πήγαμε νὰ παραγγεῖλῃς τὸ φαί μου Ἐλα δὲ, παραγγεῖλε φαγητὸ καὶ γιὰ τὸν κύριον, τὸν φίλον μου τὸν Ἀμερικανόν, ὁ ὁποῖος ἐπλῖζε, δεῖ θὰ δεχθῇ νὰ τὸν φιλοξενήσω, εἶπε γλυκύτατα.

Ὁ ὁδηγὸς ἔφυγε. Ἐγὼ ἐδέχθηκα τὴν πρόσκλησιν του.

Κατέβηκα ἀπὸ τὴν ἀμαξοστοιχία νὰ πᾶρω λίγο ἄερα, ν' ἀνακουφισθῇ τὸ σῶμα μου καὶ τὸ πνεῦμα μου ἀπὸ τῆς συγκινήσεως τῆς προηγουμένης (Ἀκολουθεῖ)

